

Превод на диалозите

Урок 1: Това е блестяща идея

В студиото на Дойче Веле са се събрали говорителките, говорителите и режисьорът на радиокурса. Те четат и обсъждат писма на слушателите за излъчените вече три части на курса.

Андреас: Има ли вече отзиви за езиковия курс?
Режисьор: Да, ние получихме вече много писма от слушатели.
Д-р Тюрман: И какво пише в писмата?
Режисьор: Всичките не мога да ги прочета. Това ще трае прекалено дълго.
Ханна: Не всички, но няколко - моля!
Г-жа Бергер: Да, това ме интересува също.
Режисьор: (Отстъпва с въздишка) Е, добре.
Говорител: Само че накратко, моля!
Режисьор: Ето едно писмо от г-н Кард от Америка - момент (рови се в писмата и чете) "Харесват ми приключенията на Андреас като портиер в хотел "Европа".
Андреас: На мене също.

Екс се интересува само от едно нещо - какво пишат слушателите за нея.

Режисьор: (Прелиствайки) Ето едно писмо от Анхела от Колумбия. Тя пише: "Аз съм толкова щастлива, защото научих граматиката. Сега разбирам винителния падеж - той винаги беше..." (Екс прекъсва режисьора)
Екс: Граматика, граматика, винителен падеж това е скучно! Не пишат ли читателите нищо за мене?! Аз искам да знам, какво мислят слушателите за МЕНЕ!
Режисьор: Няма проблем, Екс. Ето едно писмо от Англия - в него има нещо за тебе (Чете на английски) "Включването на Екс е блестяща идея"
Екс: (Гневно) Това не го разбирам! Какво означава това на немски?
Режисьор: Ти си блестяща идея!
Екс: Идея? Как така съм идея? Аз съм аз!

Някои слушатели се оплакват, че не разбират много добре гласа на Екс, Екипът започва да размишлява, как да бъде променен гласът ѝ.

Режисьор: Това тук е също много важно: някои слушатели пишат, че не разбират Екс много добре.
Андреас: Ние можем да ѝ дадем друг глас.
Режисьор: Хайде да опитаме! Екс, кажи нещо!
Екс: При вълшебната дума аз трябваше да напусна книгата и...
Режисьор: Окей! Стоп! Още веднаж, моля!

Екс: При вълшебната дума аз трябваше да напусна книгата и...
Д-р Тюрман: Не може ли гласът ѝ да остане съвсем нормален?
Режисьор: Не, Екс е особена личност, женски гном, и тя се нуждае от особен глас.
Екс: Така мисля и аз!
Режисьор: Това обаче е технически проблем. Ще го разрешим по-късно.

Урок 2: Какво бихте желали да направите?

Г-жа Бергер покани Андреас и Ханна на разговор в хотел "Европа". Тя е взела важно решение:

Андреас: Я кажи, знаеш ли, защо г-жа Бергер иска да говори с нас?
Ханна: Не-нямам представа! Но аз зная, защо аз искам да говоря с нея.
Андреас: Аз също!
Г-жа Бергер: (Влиза) Хубаво, че дойдохте всички.
Екс: (Тихо) Как така всички? Тя не ме е питала, дали ще дойда...
Г-жа Бергер: Екс, аз чух, какво каза. Извинявай, естествено ти също си добре дошла. И така - аз взех важно решение.
Андреас: (Тихо) Сега става интересно. (На висок глас) Аз също, г-жа Бергер.
Ханна: Аз непременно трябва да Ви кажа нещо.
Г-жа Бергер: След малко, Ханна, след малко.
Ханна: Но това е много важно. (Говори бързо) Аз пък ще се омъжа и затова не искам да работя вече.
Г-жа Бергер: Да, това наистина е изненада.
Андреас: Аз също не мога да работя повече тук. Аз свърших следването си и веднага получих фантастично поръчение.
Ханна: И какво?
Андреас: Да пиша репортажи за източните федерални области.
Г-жа Бергер: Интересно - точно там отивам и аз.
Андреас: Моля?
Ханна: Какво?

Г-жа Бергер иска да напусне Аахен и да открие в източните области нов хотел, но още не знае къде.

Андреас: Г-жа Бергер, сега обаче най-сетне е Ваш ред! Мене ме интересува, какво бихте желали да направите.
Г-жа Бергер: Много просто. Аз съм вече толкова дълго време в Аахен, познавам града и хората - сега бих желала да откроя нов хотел.
Ханна: А къде?
Г-жа Бергер: Някъде в източните федерални области - може би на остров Рюген или в Лайпциг, или...

Андреас: В Лайпциг? В родния град на д-р Тюрман?
Г-жа Бергер: Аз още не зная, дали искам да отида пак в град. Аз просто имам нужда от още време, искам да търся на спокойствие.

Андреас: При това Вие ще имате придружител в пътуването. Вие ще пътувате и търсите нов хотел, а аз ще пътувам и ще пиша репортажи.

Екс: А аз? Ще ме вземеш ли със себе си?

Андреас: Така или иначе!

Урок 3: Бранденбург: вода, пясък и картофи

Андреас е написал репортаж за федералната област Бранденбург

Вероятно Вие я знаете - Бранденбургската Врата в средата на Берлин. Берлин пък се намира в средата на областта Бранденбург. Тази област бихме желали да Ви представим днес. Пътувайте заедно с нас из Бранденбург!

Бранденбург ще има полза от централното разположение на Берлин.

Андреас: Ясно е, че Бранденбург ще спечели от Берлин, столицата на Германия. Берлин отново ще е важен политически и икономически - не само за Германия, а и за Европа.

През XVIII в. крал Фридрих Втори, наричан още Фридрих Велики (1712-1786), наредил да бъде построен дворец в Потсдам и се обградил с философи и хора на изкуството.

Андреас: Сега сме в Потсдам, столицата на Бранденбург. Тук има един чудно красив дворец. Той се нарича "Сансуси" - това е на френски и означава "без грижа". Дворецът е от XVIII в., времето на крал Фридрих Велики. Той обичал философията, френската литература, музиката - писал почти изключително на френски, поканил Волтер в двореца си, свирел на флейта и сам композирал - накратко - един живот-мечта. 200 години по-късно имаше един друг свят-мечта: киното. В близост до Потсдам, в Бабелсберг, имаше голяма голяма филмова студия. Тук са създадени много прочути филми...

Бранденбург е силно развита селскостопанска област. По време на ГДР тук имаше ТКЗС-та. След обединението на Германия отчуждената през 1947 г. земя беше отново приватизирана.

Селянин: Ябълки, чудесни ябълки от земята край Хафел! Не искате ли няколко ябълки?

Андреас: Да, с удоволствие. (Захапва една ябълка). Вярно - те са много вкусни.

Хубаво е тук - наистина идилично.

Селянин: Положението обаче никак не е идилично.

Андреас: Как така?
Селянин: Много хора в Бранденбург винаги са живели от селското стопанство. По времето на ГДР държавата ни обезпечаваше. Нивите принадлежаха наистина на държавата - нямаше частна собственост - но ние селяните можехме да живеем от нашия труд. От 1990 година земята отново е частна собственост - а конкуренцията е сурова.

Крал Фридрих Велики наложил със заповед насаждането на картофи, които дотогава са били непознати в Европа.

Андреас: Ние вече сме на Одер. Преди 250 години тук се е случило следното: крал Фридрих Велики заповядал на селяните да засаждат картофи. Той е трябвало да заповяда това, защото тогава никой не познавал картофа. Преди да се стигне дотам обаче, земята трябвало да се обезводни, това отнело шест години.

През 50те години в източната част на Бранденбург бе построен един типичен за ГДР индустриален град.

Андреас: Ние напуснахме севера на Бранденбург, селяните, водата и картофите и пристигнахме на изток. Както почти навсякъде в Бранденбург почвата е много пясъчлива. Айзенхютенщат е промишлен град, построен върху пясък...
Бранденбург трябваше да живее не само от селското стопанство, но да получи и промишленост. И така през 50те години тук построиха нов град: стоманообработващи фабрики и жилища. 12 000 души работеха тук, 50 000 живееха тук - до 1990 г. Днес тази промишленост няма почти никакъв шанс за бъдещето - много хора вече нямат работа.

Урок 4: Г-н фон Рибек от Рибек

Андреас преразказва съдържанието на едно стихотворение от известния бранденбургски писател Теодор Фонтане "Г-н фон Рибек". Той е бил богат селянин през XIXв., който всяка есен подарявал на децата от селото круши от своята овощна градина.

Екс: А хората в Бранденбург? Те какви са?
Андреас: Ти нали чу, че в Бранденбург винаги е имало много селяни, а те обичали земята си - и хората. Има една прочута история за един човек.
Екс: Разказ за гномове?
Андреас: Не, Екс. Това е разказ за един човек - той обичал особено много бедните деца. Всяка година, през есента, той им подарявал круши от своето крушово дърво. Когато

виждал някое момиче, той казал: "Момиче, ела насам, ще ти дам една круша." Когато виждал някое момче, той питал: "Момче, искаш ли една круша?"

Един ден старецът почувствал, че скоро ще умре. Той мислил за децата: кой ще им подарява круши, когато той е мъртав?

Екс: Как така? Той деца нямал ли?

Андреас: Да, Екс - имал син, но той бил много свидлив. Тогава му хрумнала една идея...

Старецът помолил да сложат една круша в гроба му. След няколко години над гроба поникнало ново крушово дърво.

Андреас: Малко преди смъртта си старецът казал: "Когато умра, поставете една круша в гроба ми." Речено, сторено. Старецът умрял и децата били много тъжни. Никой не им подарявал вече круша. Изведнаж, след три години, над гроба видели едно клонче, а след много, много години над гроба израстнало чудесно, голямо крушово дърво.

Когато някое момче минавало покрай него, дървото зашепвало: "Момче, искаш ли една круша?" Когато минавало момиче, дървото шепнело: "Момиче, ела насам, ще ти дам една круша."

Екс: Това истина ли е?

Андреас: Това е стихотворение, Екс, и една действителна история.

Урок 5: Стихотворението бе забранено

Андреас и Екс са в село Рибек, където и днес много неща напомнят за добрия старец и неговото крушово дърво, описани от Теодор Фонтане. (Вж. урок 4!) Те срещат един селянин, който им разказва някои неща за историята на прочутото крушово дърво

Селянин: Там, до църквата, стоеше старото крушово дърво.

Андреас: Стоеше? А къде е то сега?

Селянин: Него вече го няма. Преди повече от 80 години то беше унищожено от буря. Синът на стария Рибек накара да поставят около стъблото обръч от желязо и го постави в замъка си. Там стоеше то - и беше използвано като гигантски пепелник! И днес още можете да го видите - в ресторанта "Крушовото дърво"

Андреас: (Сочи едно дърво) А какво дърво е това тук?

Селянин: Него го посадихме ние - през нощта и тайно.

Екс: Както Хайнцелменхен?

Селянин: Моля? Хайнцелменхен? Не, ние - няколко души от селото.

Андреас: А защо тайно?

Селянинът им разказва някои неща от историята: по време на ГДР стихотворението на Теодор Фонтане беше забранено. Нищо не биваше да напомня за добрите дела на едрите земевладелци, наричани юнкери.

Селянин: И таз добра! При социализма нямаше вече нужда от юнкери. Нали знаете: “Юнкерска земя в селска ръка“! Земята беше отчуждена и дадена на селяните. Нищо не биваше да напомня вече за старите времена. Нищо не биваше да напомня вече за стареца Рибек: никакво дърво и никакво стихотворение. Второто дърво просто беше отсечено - от руски войници. А стихотворението от Фонтане бе забранено. 20 години наред тук нямаше дърво. Тогава ние посадихме едно точно тук, на правилното място до църквата.

Андреас: Как така? Има ли и погрешно място.

Селянин: Ами разбира се! През 1990та, след обрата, те дойдоха изведнаж, политиците от запада, посадиха една круша и напомниха за стареца Рибек... само че на погрешното място.

Екс: И така сега има две дървета?

Урок 6: След обрата

Андреас интервюира хора от областта Бранденбург. Той ги пита, какво означава за тях политическия обрат, който доведе до обединението на Германия в 1990 година. Първото интервю е с един младеж, който изучава зидарския занаят.

Андреас: Какво означаваше за тебе обратът?

Карл: Не мога да кажа още съвсем точно. Много от моите приятели заминаха на Запад. И макар че някои отново се върнаха, тук е малко пусто. Аз самият ще остана засега тук. Аз ще довърша обучението си като зидар. След една година ще съм свършил - и тогава ще видим по-нататък.

Второто интервю е с един младеж, който е във възторг, че най-сетне може да пътува навсякъде.

Франк: Това беше просто чудесно! Най-сетне мога да пътувам навсякъде. Мене винаги са ме интересували други страни. Аз вече бях в Италия и Испания. И макар че имам малко пари, непременно искам да отпътувам за Гърция.

Третото интервю е с едно младо момиче, което се е отказало от шивашкия занаят.

Марион: Когато дойде обратът, аз тъкмо изучавах шивашкия занаят. В ГДР това беше професия с бъдеще. Тогава дойде готовото облекло от Запада и от Хонгконг -

евтина конфекция. Как да конкурирам? Тогава аз се върнах в училище, сега правя матура.

Четвъртият събеседник на Андреас е един инженер, който след обрата си е изградил ново съществуване. Той е на около 45 години.

Събеседник: С обрата дойде и моят обрат! Всъщност аз съм инженер, след това бях безработен, и тогава открих това ателие за фотокопия - този "Копи шоп". Това беше истинска празнина в пазара, а нали сега трябва да се учим на пазарно стопанство. Това не е леко. Макар че работя по 12-14 часа на ден, аз съм доволен. Това го правя и за моите деца.

Последното интервю на Андреас е с една почти 50-годишна жена, която анализира добрите и лошите страни на обрата.

Жена: Вие питате, какво означаваше за мене завоят? Той имаше добри и лоши страни. За младежта той е много добър, тя има повече шансове и може най-сетне да каже свободно мнението си. За нас обаче, особено за жените, завоят не беше добър. Макар че всички бяхме работили, много жени на моята възраст не могат да намерят вече работа.

Урок 7: Мултикултурно общество

Г-жа Бергер и Андреас разглеждат така наречения Холандски квартал в Потсдам, построен през XVIII в.

Г-жа Бергер: Не са ли чудесни, тези семпли стари къщи?
Андреас: Сигурно с удоволствие бихте открили хотел тук?
Г-жа Бергер: С голямо удоволствие! Та това е идеално място да отвори човек нов хотел: дворецът Сан Суси е съвсем наблизо, тук винаги има много туристи!
Екс: И те всички ще нощуват при Вас!
Г-жа Бергер: Точно така - обаче когато тези къщи бъдат веднаж реставрирани, те положително ще са много скъпи. Е, една красива мечта, една такава стара къща в Холандския квартал в Потсдам - но само мечта...
Андреас: (Цитира) В моята държава всеки може да бъде щастлив по свой фасон!
Г-жа Бергер: (Със смях) Да, да - Старият Фриц е казал това, за да покаже своята толерантност. Но това е било преди повече от 250 години! Днес вече с толерантността не е толкова просто...
Екс: Защо всъщност?

Тримата започват да говорят за многото преселници дошли в тази област през XVIII в. Те били посрещнати радушно и културата им била уважавана.

- Андреас: И така, защо днес да не е възможно всеки да е щастлив по свой начин?
- Г-жа Бергер: Та Вие сам знаете това! През 30-годишната война имало много убити. След войната преселниците били добре дошли, за да заселят страната.
- Андреас: Да, разбира се, зная това. И хората били третирани добре, уважавали културата им, имало толерантност - всъщност едно мултикултурно общество.
- Г-жа Бергер: Това е вярно! Много заселници дошли, за да живеят тук - холандци, италианци, евреи, хугеноти - 20 000 хугеноти.
- Екс: Хугеноти?
- Андреас: Французи, Екс - Старият Фриц е говорил френски по-добре от немски...
- Екс: (Упорито) Кой са хугенотите?
- Андреас: Това са протестанти, вярата им била забранена във Франция тогава.
- Екс: Ах, така ли. Това не ме интересува. Аз съм гладна.
- Андреас: Ще ти купя едно кюфте.
- Екс: Не, наденичка със сос "Къри"!

Урок 8: Студията УФА в Бабелсберг

Андреас разказва за основаването на киностудията УФА в Бабелсберг

- Андреас: Да музиката беше много важна във филмите тогава, във филмите от прочутата студия в Бабелсберг. През 1917 година бе създадена филмовата компания УФА. Тогавашното правителство на германския Райх вложи в студията много пари - то знаело много добре защо: да се отклони вниманието на хората от безработицата и войната. Затова се заснимали забавни филми с много музика. Някои песни от тези филми са познати и днес, например шлагера "Целували ли сте някога на тъмно?" от 1934 година. Чуйте го още веднаж. Разбира се, тогава са искали и нещо повече: да се направят добри филми, за да стане немската култура по-известна в чужбина. Това стана например през 1927 година с филма "Метрополис" на Фриц Ланг.

След немия филм се появи звуковият филм.

Андреас: “Метрополис“ беше още ням филм. За да не е прекалено тихо, в киносалона беше изпълнявана музика. Един музикант от онова време разказва: “Ние обаче свирехме и в Бабелсберг. Аз бях там в студията и свирех, за да се поощрят актьорите.“

Само три години по-късно, след 1930 година, това вече не беше необходимо. Роди се звуковият филм. Това използваха и нацистите. Те контролираха филмите и използваха звука, за да правят политически пропагандни филми. След 1945 година студията в Бабелсберг принадлежеше на ГДР, от 1992 година насам - на един германо-френски концерн. Той се надява, че в Бабелсберг отново ще бъдат заснети много филми, за да придобие европейското кино отново по-голяма значимост.

Урок 9: Билкарката

По време на една разходка из красивите местности край река Хафел Екс и Андреас срещат една жена, която събира билки.

Екс: Какво прави онази жена там?
Андреас: Мисля, че събира билки?
Екс: И какво прави с тях?
Андреас: Нямам представа! Можем да я попитаме. (Отива към жената) Добър ден.

Жена: Добър ден.
Андреас: Хубаво време днес!
Жена: Да това е добре за събиране на билки. При дъжд не става.

Андреас: (Стреснат) Та Вие събирате коприва! Не боли ли?
Жена: (Със смях) Не - нали имам ръкавици.
Андреас: А какво правите с копривата?
Жена: Чай! Чай от коприва! Той е много здравословен.
Андреас: (Скептично) По този въпрос по-добре да не казвам нищо...

Жена: Ама чаят от коприва наистина е вкусен и освен това е отлично лекарство. Лечение чрез природата!
Андреас: О, да, за това вече съм чувал.

Билкарката обяснява, какво въздействие има копривата. Андреас напомня, че в миналото билкарки са били горени на клада като вещици.

Андреас: И как става това - лечение чрез природата? Аз бих искал да напиша статия на тази тема.

Жена: Естествено, Вие трябва да познавате билките - и тяхното въздействие.

Андреас: А как действа копривата?

Жена: Всъщност Вие знаете! Нали казахте, че тя причинява болки, че жули.

Екс: (Опитва се да римува) Копривата пари, човек трябва да я знае.

Жена: Точно така! При ревматизъм например кожата трябва да се разтърква с коприва - това действа много добре.

Андреас: (Скептично) Хм... събирате ли и други билки?

Жена: Да, това е моето хоби.

Андреас: (Шеговито) Не водите ли опасен живот?

Жена: Защо?

Андреас: По-рано такива жени са били изгаряни като вещици!

Жена: Ах, това отдавна е минало!

Андреас: А хората тук в селото?

Жена: Някои ме смятат за малко странна, но всъщност никой не ми пречи. Напротив: хората ме наричат с обич "Магьосница-билкарка".

Екс: Чудесно - Вие сте истинска вещица? Аз, аз пък съм гном.

Жена: Това ти го вярвам.

Урок 10: Меклембург-Предна Померания: вода и корабостроителници.

Първият етап от обиколката на Андреас из областта Меклембург-Предна Померания е езерото Мюрицзее, което е обградено от обширен резерват.

Андреас: Чухте ли? Редки птици могат да се чуят тук, тук в природния рай. Тук има обаче не само птици, но и други животни и редки растения. Нашир и надлъж няма нито един човек - съвсем тихо,. Ние сме в южната част на Меклембург-Предна Померания, край Мюрицзее. Тук човек наистина може да повярва, че в Меклембург-Предна Померания часовниците вървят по-иначе, особено бавно...

След това Андреас посещава едно малко градче, на име Гюстро, където е живял и творил скулпторът Ернст Барлах.

Андреас: Ние продължихме пътешествието, от природата към културата, в Гюстро. Това е един от малките градове в Меклембург-Предна Померания. Гюстро се прочу със скулптора Ернст Барлах. В катедралата на Гюстро виси една скулптура - един ангел се носи там, ангел на мира. Скулптурата бе претопена от нацистите... Днес в катедралата виси едно копие на този ангел.

Андреас се отправя на север - към пристанищния град Роцок. През средновековието Роцок е спадал към търговския съюз на северногерманските градове на име Ханза. С този съюз градовете си осигурили монопол върху търговията по море.

Андреас: Ние сме в Роцок, прстанищен град на север. И днес още се вижда, че някога Роцок е бил процъфтяващ град. От XIII в. нататък Роцок е спадал към Ханзата. Това е било съюз между много градове. Тези градове имали тогава монопол върху търговията и били много богати. Естествено, по онова време имало и много пирати, като например Клаус Щьортебекер...

До 1990 година Роцок беше център на източногерманското корабостроене. Днес тази индустрия е застрашена - както и в много други страни.

Андреас: До обрата Роцок беше за ГДР врата към света, особено към Севера и Изтока. 55 000 души работеха в корабостроителниците. Днес корабостроенето е застрашено, защото в някои други държави то не е така скъпо. Надеждата сега е, че Роцок ще стане врата към Юга. Надежди се свързват и с туризма.

Последният етап от обиколката на Андреас е остров Рюген, център на туризма.

Андреас: Рюген е чудно красив - затова идват много туристи. Хиляди са разгледали вече прочутите варовикови скали. Това плаши някои хора на остров Рюген. Те се боят, че за туристите ще бъдат построени твърде много хотели и широки шосета. Те искат островът им да остане непокътнат и в бъдеще. Дали това ще се удаде?

Урок 11: Остров Рюген

На остров Рюген Андреас и г-жа Бергер разговарят с г-н Вулф, който е член на една екологическа гражданска инициатива. Инициативата се бори срещу спекуланти, които разрушават природата на острова със строежа на луксозни хотели.

Андреас: Вие сте от инициативата "За Рюген". Тази инициатива получи през 1992 година европейската награда за опазване на околната среда. Можете ли да ни кажете, какво правите?

Г-н Вулф: Естествено. Вие нали видяхте нашия остров. Той е чудно красив, има великолепни гори, дълги плажове - и още не

Г-жа Бергер: е съсипан. Ние се борим, той да остане такъв.
Това би било хубаво.

Андреас: Срещу кого трябва да се борите?

Г-н Вулф: Знаете ли, много хора тук са безработни. Няма промишленост, почти няма селско стопанство. И така хората се надяват на туризма.

Г-жа Бергер: Тогава туризмът би бил нещо добро за острова.

Г-н Вулф: Има някои спекуланти. Те използват ситуацията, за да спечелят много пари. Те искат големи хотели, терени за голф и увеселителни паркове. Това разрушава природата. Срещу това ние се борим. Ние искаме само кротък туризъм.

Г-н Вулф разказва за предложения строеж на една голяма корабостроителница - корабостроителницата "Майер" - на остров Рюген.

Андреас: Какво става с корабостроителницата "Майер"?

Г-н Вулф: Да, Майер искаше да построи гигантска корабостроителница, в източната част на Рюген, точно пред прочутите скали. Огромен монтажен цех за големи кораби и тогава разбира се и едно широко шосе - истински промишлен район.

Андреас: Обаче с нови работни места, или?

Г-н Вулф: Да, това е вярно. Той обеща 2000 работни места. Обеща, казвам! И кой щеше да ги получи? Не ние тук, от Рюген! Инженери от Запада или Изтока - но не ние! Освен това корабостроителницата би разрушила природата - водата, растенията, рибите, дърветата - всичко!

Андреас: И така корабостроителницата няма да бъде построена?

Г-н Вулф: Не тя няма да бъде построена.

Г-жа Бергер: А какво става с туризма?

Г-н Вулф: Туристите - те идват така или иначе. Те са добре дошли, но защо да се строят толкова много нови хотели, нали ние имаме още много стари хотели...

Г-жа Бергер: И те би трябвало да бъдат реновирани?

Г-н Вулф: Да, ние много бихме се радвали на това.

Урок 12: Клаус Щьортебекер

Андреас още е на остров Рюген. От тук прочутият пират Клаус Щьортебекер е тръгвал през XIV в. да плячкосва кораби. Андреас се пренася мислено в тази епоха и си представя един разговор между Клаус Щьортебекер и неговия капитан...

Андреас: Аз стоя тук на скалите на Рюген и гледам към морето. Там виждам два кораба - и си мисля за Клаус

Щьортебекер, прочутия пират. Вслушайте се-не са ли това гласове от тогава, от 1338 г.?

Капитан: Хей, Клаус, я виж - кораба там! Той е чудесен, голям и красив. Кораб на Ханзата! Той би ни свършил добра работа.

Клаус Щ.: Вярно. Той наистина би ни свършил добра работа.
(Провиква се)
Момчета, започваме! Този кораб ще го плякосаме. Хей, вие там на кораба!

Меклембургският херцог искал да помогне на своя сродник, краля на Швеция, който бил пленен от кралицата на Дания. Херцогът помолил пиратите за помощ. Те получили специални разрешителни да плякосват датски кораби.

Капитан: Клаус, чу ли вече? Война между Швеция и Дания!

Клаус Щ.: Разказвай по-нататък!

Капитан: Меклембургчани искат всички да се бият срещу Дания! И ние, пиратите! Ние ще получим от меклембургчани разрешителни за плякосване. Ние би трябвало да изпозваме този шанс.

Клаус Щ.: А как?

Капитан: Ние ще пренесем хранителни стоки в Стокхолм. В замяна ще бъдем необезпокоявани в пристанищата на Роцок и Висмар!

Клаус Щ.: Чул ли си вече, какво ще направят другите пирати?

Капитан: Ще участват!

Клаус Щ.: Ти си прав! Тази война е нашия шанс. Ние ще станем богати и могъщи. И така, към Стокхолм

Другите градове от Ханзата не желаели да бъдат оцетени от пиратите и се съпротивлявали срещу договора с тях.

Капитан: Клаус Щьортебекер, имам лоша вест.

Клаус Щ.: Говори, Вигбалд!

Капитан: Войната между Меклембург и Дания свърши. Градовете от Ханзата принудили Меклембург.

Клаус Щ.: Какво става с нашите разрешителни за плякосване?

Капитан: Всичко свърши! Това би могло да е нашия край. Ние би трябвало да обмислим, какво можем да направим.

Клаус Щ.: Клаус Щьортебекер не се предава! Никога! Аз съм вече десет години пират - и оставам такъв!

Урок 13: Клуб по гребане

В Меклембург-Предна Померания има много езера. Андреас и г-жа Бергер се срещат с членове на един клуб по гребане.

Г-жа Бергер: Вижте, те се връщат сега. Ах, и аз с удоволствие бих гребала още веднаж.
Андреас: Вие? Гребане?
Г-жа Бергер: Да, някога аз бях в един клуб по гребане. Много хубаво беше.
Андреас: (Шеговито) Ах, аз не знаех, че сте толкова спортна!
Г-жа Бергер: (Запява една известна песен на гребците)

Междувременно гребците пристигат.

Андреас: Вие тъкмо се връщате от тренировка?
Момиче: Да.
Г-жа Бергер: Колко често тренирате на седмица?
Момиче: Два до три пъти.
Андреас: Занимавате ли се и с друг спорт?
Момиче: Разбира се! Ние бягаме, играем волейбол и хандбал. Ние правим и много други неща заедно: ходим на излети, в плавалнята или просто седим така заедно. Ние сме истински клуб.

Момичето разказва за промените в спорта след политическия обрат.

Г-жа Бергер: Участвате ли и в състезания?
Момиче: С удоволствие бяхме правили това по-често. Но това струва много пари. В ГДР всичко беше организирано от държавата.
Андреас: А как е сега?
Момиче: Сега трябва да плащаме сами почти всичко. Електричеството, хангара за лодките, нови лодки - и състезанията също.
Г-жа Бергер: И как го правите?
Момиче: Плащаме внос.
Андреас: Членски внос?
Момиче: Да. Нашите родители също ни дават пари. Без тях това нямаше да функционира. Тази година можахме да участваме само в едно състезание. Но бяхме супер. Гордеем се с това.

Урок 14: Живот в панелни жилища

Андреас е в Роцок и описва един от типичните жилищни комплекси строени по времето на ГДР.

Екс: Пуу, тук е студено и ветровито.
Андреас: Да, драги слушателки и слушатели: днес ние сме на едно наистина студено място. Бъдете радостни, че седите у

дома си пред Вашето радио! Ние сме тук в един жилищен комплекс в Роцок. Накъдето и да погледна, нищо друго освен сгради, сгради... И те всички изглеждат еднакви: равни, прави и високи - понякога на 21 етажа. Сградите са построени от бетонни панели, наредени един до друг. Ето защо се говори за панелно строителство... Да, аз сега съм застанал в едно празно пространство между сградите. Чакам, дали ще мине някой. Имам късмет, ето че идва някой.

Една жена, която живее в жилищния комплекс, описва положението си.

Андреас: Извинете, разполагате ли с един момент време?
Г-жа Баймер: Един момент - да, какво има?
Андреас: Колко време живеете вече тук?
Г-жа Баймер: Ние сме тук вече 20 години.
Андреас: И добре ли се чувствате тук?
Г-жа Баймер: Преди - да. Тук винаги беше много шумно, но човек се радваше, че въобще има жилище. Дълго време ние бяхме в едно старо жилище, с една тоалетна на всеки етаж и обикновени печки. Тогава беше чудесно, когато получихме нов апартамент, с истинско отопление.
Андреас: А сега как е?
Г-жа Баймер: Е, след обрата всичко се промени. Наемите станаха скъпи. Ние трябва да плащаме четири пъти повече. Отоплението и тока отделно. Освен това, я вижте боклука там? По-рано тук имаше домоуправител. Той живееше тук и се грижеше за всичко. Не, сега тук вече не е хубаво, аз искам да се махна - но къде?

Урок 15: Саксония - музика и индустрия

Андреас е в Лайпциг, град с богати музикални традиции и следи от дейността на композитора Йохан Себастиан Бах

Андреас: (На фона на музика) Музика от Йохан Себастиан Бах. Йохан Себастиан Бах беше велик музикант... Днес аз съм в църквата "Св. Тома" в Лайпциг. Тук Йохан Себастиан Бах е ръководил църковния хор, от 1723 година до смъртта си - 27 години наред. И днес много неща тук напомнят за Йохан Себастиан Бах: всяка седмица в църквата "Св. Тома" може да се чуе музика от него. Може да се види и гробът му - или един голям паметник на Йохан Себастиан Бах във пред

църквата. Музиката е имала голяма традиция в семейството Бах - и Йохан Себастиан Бах я продължил. Той имал много деца - 11 синове и 9 дъщери! Някои синове също станали известни композитори. За да се различават многото музиканти от семейството Бах, тях ги наричат винаги заедно с малките им имена...

Андреас разказва за Кемниц, промишлената метрополия на Саксония

Андреас: Аз съм в Кемниц, промишлената метрополия на Саксония. Тук се строят машини - всевъзможни машини: за селското стопанство, локомотиви и вагони за железниците, произвеждат се дори велосипеди... Тук има и химическа индустрия. Това са важни работни места, но въздухът е лош. Човек мирише отработените промишлени газове. Аз продължавам нататък, за едно малко градче...

Андреас заминава за малкия град Фрайберг, където още през XII в. се е добивало сребро.

Андреас: Още през 12ти век тук е било намерено сребро - и то направило Фрайберг и Саксония много богати. Толкова богати, че във Фрайберг построили катедрала. А в катедралата на Фрайберг има един много прочут орган. Градът бил богат, работниците - не. Добиването на сребро е било много тежка работа - и било зле платено. Много миньори трябвало да си търсят втора работа.

Урок 16: Екологически проблеми

Д-р Тюрман се завърна в родния си град Лайпциг и се занимава с алтернативна медицина. Андреас и Екс го посещават у дома му.

Д-р Тюрман: Добър ден, г-н Шефер.
Андреас: Добър ден, г-н д-р Тюрман.
Д-р Тюрман: Ах, кой би помисли това?
Екс: Какво?
Д-р Тюрман: Ало, Екс, и ти ли си тук?
Екс: Така или иначе?
Д-р Тюрман: Е, кой би помислил, че ще се срещнем един ден тук? Тук в Лайпциг, моя роден град.
Андреас: Аз много се радвам на това. Вие как сте?
Д-р Тюрман: Благодаря, добре! Вие сигурно си спомняте, че аз се отказах от кабинета си в Берлин.
Андреас: Да, Вие ми разказахте това. И какво правите сега?

Екс: Вероятно той още иска да ме направи видима!
Д-р Тюрман: Може би, Екс, кой знае? Не, сериозно, сега аз пиша статии за алтернативната медицина.

Андреас се е информирал предварително за някои неща и е донесъл на д-р Тюрман няколко списания.

Андреас: Вие ме запитайте навремето, дали искам да събирам материал за алтернативната медицина. Аз се информирах малко.

Екс: Ние дори говорихме с една билкарка.

Д-р Тюрман: Наистина?

Андреас: Е, да... Вижте, аз Ви донесох няколко списания.

Д-р Тюрман: (Прелиства, четете заглавия) "Здраве чрез билки", "Хапчета - билки - терапии", "Германия в екологически тест". Точно това търсих: нещо за околната среда...

Андреас: Аз мога добре да си представя това! Та тук мирише навсякъде на отработени промишлени газове, на сяра...

Екс: Пуу, дяволска работа!

Д-р Тюрман: Тук на изток наистина има сериозни екологически проблеми. Въздухът е замърсен, почвата, водата. Тук трябва да се направи още много.

Андреас: Тук трябва да Ви разкажа още нещо, аз направих интересни интервюта по този въпрос.

Урок 17: Разходка из Лайпциг

Д-р Тюрман показва на Андреас родния си град. Първо те отиват в църквата "Св. Николай"

Андреас: Има ли тук още молитви за мир?

Екс: Не можеш ли да четеш? Ето тук пише: всеки понеделник, в 17.00 часа, молитва за мир.

Д-р Тюрман: Да, тази традиция още я има, макар че сега идват по-малко хора. А тази традиция я има не чак от 1989 година, има я много по-дълго.

Андреас: Нали хората се срещаха тук още по време на ГДР.

Д-р Тюрман: Да, от 1981 година. Те се срещаха, за да се молят и дискутират.

Андреас: А през 1989 година тези срещи станаха по-политически: хората излизаха на улицата, за да демонстрират за повече права - но това е известно.

Разговорът се насочва към сградата на университета, която се издига високо над другите постройки в центъра на града. Идеята на архитекта била сградата да прилича на отворена книга.

Екс: Що за огромна сграда е това?
Андреас: Това е университета - по-висок наистина не са могли да го построят.
Д-р Тюрман: Това е нашия мъдрец! Вгледайте се точно: сградата трябва да изглежда като отворена книга.
Андреас: Това не мога да го различа.
Екс: И аз също!
Д-р Тюрман: Да, за това наистина трябва много фантазия.
Андреас: Сградата наистина не е красива, но пък къде университет се издига над всички други сгради? Това ми харесва.

*Тримата влизат в прочутия лайпцигски ресторант "Ауербахс Келер".
Ресторантът е известен с една сцена от "Фауст", която се разиграва в него.
Няколко души пеят гръмогласно.*

Д-р Тюрман: О, необходимо ли е това? Не могат ли да пеят по-тихо?

Урок 18: Порцелан - бялото злато

По време на едно посещение в прочутата порцеланова манифактура в Майсен г-жа Бергер разказва, при какви обстоятелства един алхимик успял да открие, как се произвежда порцелан. Алхимикът Фридрих Бьотгер твърдял, че може да прави злато.

Г-жа Бергер: Знаете ли историята, как тук в Майсен е бил открит порцеланът?
Андреас: Не - но тя ме интересува.
Г-жа Бергер: Историята, която Ви разказвам сега, е действителна! И така, преди близо 300 години тук живял един човек, който се казвал Фридрих Бьотгер. Той имал хоби, каквото навремето имали много хора: той се занимавал с алхимия.
Андреас: И алхимистите имали преди всичко една цел: те искали да произведат злато.
Г-жа Бергер: Точно така. Фридрих Бьотгер обаче твърдял, че може това. Той твърдял, и то гръмко, че може да произвежда злато. И това било неговото нещастие.
Андреас: Защо негово нещастие?
Г-жа Бергер: Защото кралят на Прусия, който чул това, непременно искал да има това злато.

Бьотгер бил затворен и не произвел злато, но открил как се произвежда порцелан.

Г-жа Бергер: Бьотгер се уплашил. Той бил преследван и избягал в

Саксония, за да се предпази. Лош късмет!

Андреас: Какво му се случило там?

Г-жа Бергер: Кралят на Саксония го затворил в замъка си. Там Бьотгер трябвало да произвежда злато. Това било невъзможно. Тогава той трябвало да открие поне "бялото злато" - така наричали навремето порцелана. Кралят на Саксония, който се възхищавал на съдовете от Китай, искал непременно да узнае, как се произвеждат тези съдове. В продължение на цяла година Бьотгер бил затворен, тогава открил тайната. През януари 1710 година кралят на Саксония обявил патент за цяла Европа: патент за порцелановата манифактура.

Екс: Щастие в нещастие!

Урок 19: Саксония-Анхалт: Природа - индустрия - религия

Андреас се изкачи на връх Брокен, най-високия връх в планината Харц. Между 1952 и 1989 година, никой не можеше да отиде там, защото районът около върха беше забранена зона в ГДР.

Андреас: Както се знае, германците обичат да правят излети пеша - аз впрочем също. Затова отпътувах за Харц, за да се изкача най-сетне на Брокен. Тук, на сред Харц, беше германо-германската граница. От 1952 до края на 1989 година не можеше да се отиде на Брокен - всичко беше затворено. Това време обаче отмина.

Андреас отива в химическия център Битерфелд. Тук винаги е имало много подземни богатства.

Андреас: Сега аз пътувам от Хале за Битерфелд. Земята тук е много богата: Още през средновековието в Хале е била добивана сол. По-късно към това се прибавил добивът на кафяви въглища. А днес? Макар че затворих прозореца, вони. Има още 15 километра до Битерфелд, но човек вече мирише отработените химически газове. В и около Битерфелд беше химическият център на Източна Германия - пластмаси, торове, каучук и други неща бяха произведени тук. По време на ГДР тук работеха 300 000 души, през 1992-ра те бяха само 80 000 хиляди - но химическата индустрия ще остане тук.

Отпадъците на химическата промишленост отровиха околната среда.

Андреас: Въздухът тук е лош. Но не само въздухът. Почвата също е отровена. Отровена от отпадъците. Тях просто ги

оставяха да си лежат. Плодовете и зеленчуците например, които бяха отглеждани тук, бяха отровени. Хората вече не можеха да ги ядат. Реките и езерата също са отровени - а хората се разболяваха. През последните години въздухът отново стана по-добър, водата е вече по-бистра - ще трае още дълго, докато човек отново ще може да живее тук здравословно.

През 1983 година, по повод 500 години от рождението на Мартин Лутер, движението за мир в бившата ГДР проведе във Витенберг една смела акция под мотото "Да изковем от мечовете плугове". Един очевидец разказва:

Днес ние честваме 500-ия рожден ден на Мартин Лутер. 3000 млади хора са тук, пред църквата на Лутер. В средата има един огън от въглища. Един ковач от Витенберг отива към средата, към огъня. Той има меч в ръката си, държи го високо, сега го поставя в огъня. Мечът се нажежава. Ковачът удря върху желязото.

Една жена казва: Всеки има нужда от своя хляб, своето вино, мир да има. Лемежи от мечове.

Урок 20: "Брокен е германец" (Хайне)

Г-жа Бергер и Андреас искат да отидат на връх Брокен. Те си спомнят за поета Хайнрих Хайне, който сравнява върха с характера на германците.

Андреас: Екс, знаеш ли какво е голям залък?

Екс: Не.

Андреас: Това е сложна задача...

Г-жа Бергер: Брокен е голям залък! Аз не отивам там пеша!

Андреас: Защо не?

Г-жа Бергер: Не познавате ли "Фауст" от Гьоте? Още Мефистофел не е искал да отиде на Брокен пеша. Той поискал като вещиците една метла, за да отиде на Брокен.

Андреас: А Вие знаете ли, какво е казал Хайне?

Г-жа Бергер: Да! "Брокен е германец."

Екс: Какво е искал да каже с това?

Андреас: Той искал да каже: Брокен е така щателен като германците, така толерантен, но и така романтично смахнат като германците.

Г-жа Бергер: И тъй като аз не съм смахната, аз ще пътувам сега с железницата. Идвате ли с мене?

Андреас: Разбира се, аз вече бях там горе пеша.

Машинистът на влака им показва мястото, където според преданието вещиците танцуват във Валпургиевата нощ, нощта на 30ти април срещу първи май.

Машинист: Всички да се качват! Качвайте се моля! Ние тръгваме. “На планините искам да се изкача“, е казал още Хайнрих Хайне. Вие сте по-добре от Хайне, няма нужда да ходите пеша. С нашата железница е по-удобно отколкото пеша. Ето сега идва мястото на вещиците. Нали знаете, на първи май вещиците се срещат тук и танцуват. Така е било още при Гьоте, така е и днес.

Урок 21: Въглища - черното злато

Андреас е в една област, където добивът на кафяви въглища е оставил дълбоки следи.

Андреас: Били ли сте вече на луната? Не? Аз също. На луната обаче трябва да е като пейзажът тук - никакво дърво, никаква къща, нищо, само лунни пейзажи. Ако не виждах това със собствените си очи, не бих го повярвал. Къде съм? Аз съм в една област, където от повече от 100 години насам се добиват кафяви въглища - без оглед на хората и природата.

Андреас разговаря с една старица. Тя живее в едно село, където почти всички хора са изкарвали препитанието си от добива на кафяви въглища.

Андреас: Селото е пусто, тук живеят вече много малко хора. Вие обаче искате да останете.

Старица: Да - аз съм стара жена. Аз винаги съм била тук, тук искам да остана.

Андреас: Вие сте живели винаги тук?

Старица: Живях и работих! Баща ми беше в МИБРАГ, мъжът ми беше там, синовете ми бяха там, аз също.

Андреас: Какво работихте?

Старица: Всичко - като мъжете! Ако Вие на Запад знаехте, как сме работили ние тук, също и ние, жените! Но ние се гордеехме с нашия завод, с нашия труд.

Андреас: Въглищата ги наричат “черно злато“, но те разрушиха природата, разрушиха Вашето здраве.

Старица: Вие сте прав. Но Вие казвате това така лесно! Какво трябваше да направим? Ние припечелвахме пари, друго нямаше.

Селото е застрашено да стане жертва на добива на въглища.

Андреас: Кафявите въглища изядоха селата, едно след друго.

Старица: И сега ние сме наред. Синовете ми вече заминаха. Ах, ако моят мъж беше още жив! Той също щеше да остане

тук! Аз съм стара жена, аз ще остана тук, докато умра.

Урок 22: Тюрингия: зеленото сърце.

Андреас е в южната част на областта Тюрингия, в Тюрингските планини, където минава най-дългият туристически път в Европа.

Андреас: Аз съм тук наред Тюрингските планини, зеленото сърце на Германия - на един известен туристически път. Той е дълъг 168 километра! Тук правят излети много хора. И когато огладнеят, те могат да си купят от някоя будка истинска тюрингска пържена наденичка...

Този туристически път е вдъхновил Гьоте да напише едно от своите стихотворения.

Андреас: По-рано тук е било много по-тихо. Толкова спокойно, че Гьоте се размислил дори за сетния покой - за смъртта. Чуйте стихотворението, което Гьоте е написал през 1780 година тук на туристическия път.

Андреас разказва за ползата, която областта Тюрингия е извлякла от своята разпокъсаност.

Андреас: Тюрингия е малка област. През своята история тя винаги е била разпокъсана държава. Това имало едно голямо предимство: множеството малки държавици разполагали с прекалено малко хора, за да водят война. И тъй като местните монарси не можели да водят войни, те направили нещо много смислено: поощрявали културата. Те събирали картини и книги, извикали в страната музиканти, строили театри... През XVIII в. в градовете Йена и Ваймар са живели много прочути художници, музиканти и поети, като например Шилер и Гьоте...

Андреас посещава един стъklarски музей.

Андреас: Аз съм в един музей за стъklarско изкуство и се чувствам много странно. Знаете ли, какви всевъзможни неща могат да се направят от стъкло? Естествено бутилки, чаши, накити - но също така и очи... Стъкло се произвежда тук от повече 450 години, първо бутилки, след това накити и очи за кукли - но също така и изкуствени стъклени очи за хора... Преди 100 години тук се е работело до късно през

нощта, 15 часа на ден, също и в неделя. Днес работата е по-лека.

Над красивата област Тюрингия е надвиснала обаче и една сянка.

Андреас: Над красивата област Тюрингия обаче също е надвиснала сянка: от 1946 година се добиваше опасния уран. Той се добиваше в големи количества - в източната част на Тюрингия, до границата със Саксония. След 1990 година там наистина вече не се добива уран, но радиоактивните отпадъци все още са там. И те още застрашават хората и околната среда.

Урок 23: Митът за Барбароса

Андреас предлага на Екс да отидат в пещерата на Барбароса

Андреас: Ела, Екс, ще отидем в пещерата на Барбароса.
Екс: О, да - чудесно - пещера. Хайнцелменхен също живеят в една пещера.
Андреас: Барбароса обаче вече не живее, той е мъртав вече от над 800 години.
Екс: Но не и Хайнцелменхен! Защо той се казва Барбароса?
Андреас: Той не се казва наистина така. Това е бил император Фридрих Първи, когото италианците нарекли Барбароса.
Екс: А какво означава "барбароса"?
Андреас: Червена брада. Барбароса имал именно червена брада.
Екс: А германците?
Андреас: На тях червената брада била безразлична - те много обичали своя император. Някои дори не искали да повярват за смъртта му. Те вярвали, че той още живее. Хората, които вярвали това, казвали, че той само спи - там долу в своята пещера. Те вярвали, че някога той ще се завърне.
Екс: И кога?

Андреас разказва легендата за Барбароса.

Андреас: Император Барбароса умрял съвсем внезапно. Никой обаче не искал да повярва, че той е наистина мъртав. И така възникнал мит, на който някои хора още вярват: Дълбоко долу в пещерата на Барбароса императорът още спи. Неговата червена брада се е увила вече два пъти около масата от камък. Вън над планината кръжат гарвани. Всеки сто години императорът праща едно

джудже да излезе от пещерата. То трябва да провери, дали гарваните още се вият над планината. И когато джуджето се върне и каже, че гарваните все още летят над планината, императорът заспива за още 100 години. Един ден обаче Барбароса, когото чакат вече толкова дълго време, ще се върне - и всичко ще стане пак както преди.

Урок 24: Лутер във Вартбург

Андреас си представя как Мартин Лутер е бил закаран на сигурно място в замъка Вартбург.

Андреас: 1521 година. Мартин Лутер, когото папата и императорът търсят, е принуден да избяга. Насред пътя през Тюрингските планини каретата му изведнаж е нападната.
“Стой! Спри! Нападение! Слизай!“, викат трима мъже.
“Помощ! Какво искате от мене? Аз нямам пари“, казва Мартин Лутер.
“Идвай с нас - или си мъртвец!“, викат мъжете и измъкват Мартин Лутер от каретата.
“Къде ме водите?“, иска да разбере Лутер, и узнава:
“Изпраща ни един твой приятел. Ние ще те заведем във Вартбург. Там си в безопасност. От сега нататък ти си обикновен човек - вече не се казваш Мартин, а Йорг. И така, юнкер Йорг, ела!“
Така Мартин Лутер дошъл във Вартбург, където се укривал една година.

Разводачката на туристите в замъка Вартбург им разказва историята на едно специално мастилено петно.

Разводачка: Това тук е стаята на Лутер. Тук е масата, на която той е работил. Нали знаете, че той е превел тук Новия Завет. Необходима му била само една година, само една година! Естествено той имал и проблеми - не с превода, а с дявола.
Дяволът, комуто тази работа никак не се харесвала, дразнил Лутер. За да прогони дявола, Лутер грабнал мастилницата си - и я хвърлил срещу дявола. За съжаление обаче, тя ударила не дявола, а стената. Ето, вижте, петното още е тук.
Екс: Все още старото петно?
Андреас: Шшшт, Екс - не, разбира се. Петното е било нарисувано после специално за туристите.

Урок 25: Синьото цвете

“Синьото цвете” играе важна роля в един роман от Новалис, поет от епохата на романтизма. То е символ на стремежа на човека да открие себе си.

Андреас: Драги слушателки и слушатели! Имате ли желание да потърсите днес с нас едно синьо цвете? Става дума за едно определено синьо цвете - “Синьото Цвете”. Може би вече сте чували за него? То играе важна роля в един роман от романтизма. “Хайнрих фон Офтердинген” - така се нарича този роман от Новалис, един поет на романтизма. Новалис пише, как неговото главно действащо лице сънува: Хайнрих сънува Синьото Цвете - и след този сън започва да търси синьото цвете.

Д-р Тюрман смята, че има някаква връзка между Синьото Цвете и познанията на Новалис за минното дело.

Андреас: След съня Хайнрих се опитва да намери Синьото Цвете. Той го търсил навсякъде, предприел далечни пътешествия, спуснал се дори дълбоко в недрата на една планина...

Д-р Тюрман: Точно това ме интересува: планината.

Андреас: Защо?

Д-р Тюрман: Нали Новалис е следвал минно дело. Следователно той е познавал планините и недрата им. Сега, слушайте внимателно: едно определено място в планината, където има руда, се нарича Eiserner Hut.

Хрумва ли Ви нещо в тази връзка?

Андреас: Хм, не.

Д-р Тюрман: Помислете за името на едно цвете!

Екс: Eisenhut (= Сама китка)

Д-р Тюрман: Точно така! Сама китка! Синьо цвете, цвете със сини петалца.

Ти откъде го знаеш, Екс?

Екс: (Само покашля)

Урок 26: Вълшебна дума

Д-р Тюрман разсъждава, дали с помощта на синьото цвете на име “Сама китка” не би могъл да направи Екс видима.

Д-р Тюрман: Знаете ли, че сама китка е много отровно растение? От нея може да се приготви смъртоносна отрова... (Говори замислено като че ли на себе си) И ако отровата се разреди, тя вероятно може да съживи някого. Тогава

Екс: тя сигурно може да направи също така някого видим...
Той иска да ме направи видима. Аз си знаех това винаги.
Аз обаче не искам! Не, никога! Та нали да си невидим не
е болест.

Д-р Тюрман:
Андреас: Добре, добре, Екс. Ние няма да правим експерименти.
Не, в никакъв случай! Никакви експерименти с моята
Екс.

Г-жа Бергер иска да узнае, защо Екс е дошла при Андреас.

Г-жа Бергер: Екс, мене ме интересува, защо дойде при Андреас.
Екс: Защото той изрече вълшебната дума.
Андреас: Моля? Аз съм изрекъл вълшебна дума? Откъде знаеш
това, Екс?
Екс: От Хайнцелменхен...
Андреас: Следователно ти все пак си ги срещнала.
Екс: Да, един.
Андреас: И как гласи вълшебната дума?
Екс: Не зная!

*Вълшебната дума, която Андреас е изрекъл без да подозира нищо, гласи:
sowieso*